

цѣлъ въ пѣна. Бързо и забъркано, войникътъ заговори на майора.

— Г-нъ майоръ, помощъ! Пратиха ме за помощъ...

— Каква помощъ? Кой те прати?

— Офицеритѣ. Всички. Пръснаха ни, избиха войниците...

Майорътъ се разсърди, завика и не го остави повече да говори. Той не вѣрваше, наричаше войника дезертъръ, искаше да го арестува, да го разстрелва.

Но нѣмѣ време да се довърши тая неприятна разправия. Получи се заповѣдъ, полкътъ незабавно да се построи на югъ отъ селото. Всички се затичахме по мѣстата си. Въ селото се издигна високата глъчка и суетното лутане на една внезапна тревога. Но тукъ се случи нѣщо, което, право да сикажа, не очаквахъ. Въпрѣки голѣмото безгрижие, за по-малко отъ десетина минути цѣлата бригада се сливаше вече въ голѣмо каре на сборното мѣсто. Всички сж по мѣстата си. Напрегнато и тежко мълчание. Лицата сж бледи, изгубили и последния трепетъ на доскорошния смѣхъ и шеги. Даваха се кжси заповѣди, на разярени коне летѣха адютанти. Ние мълчахме и гледахме на югъ. Предъ насъ, оттатъкъ високия хълмъ, бучеше и ехтѣше боятъ, шумѣше огнено, бурно море. И ся-